

*míg némán hallgatod, a zuhogások
hogy dübörögnek át a szívemen, s
hogy oldódom a létből a nemlétebe,
mely – vigasztalj – csak annyi lesz talán,
mint mikor a táj arca hófehérbe
lényegiül át a telek évszakán.*

FERENCZI TIHAMÉR

VALAMIT MONDANI

*valamit el kell mondanom
különben nem lesz oltalom
mész-vérem be kell oltanom
különben nem lesz oltalom*

*mert utam csak addig terjed
amíg szélvihar eső verhet
amíg a harcot meg nem vívom
s róla a verset meg nem írom*

VEREBEK

*Nyirok függönyén villan át
takaratlan testtel az este.
Két gyufaláng-fényű pózna
bekattan rímpárnak a versbe.*

*De valakinek nem fontos,
fáznak-e a verebek este,
hogy van-e hová húzódnium
– valakinek nem fontos ez se.*

*Ti, nyirokba pólyált verebek:
bújjatok ide éjszakára,
szempillám meleg födele alá
– veletek együtt legyek árva!*

A CSENDEN TÚL

*Bolyongok
az éjszakák
hold-mosta
szurdokjaiban.*

*Mégse tudom,
nem tudhatom:
a csenden túl
mi van?*

ODAÁTRA

Kecskés Bélának,
posztumusz

*Leszek esztergályosa
a szónak.
Formázok tölgyből gerincet
rólad.*

NAPRAFORGÓ

*Kinyújtja a vágy
feléd a karom.
Fényedet, lényedet
akarom nagyon.*

*Napraforgó vagyok,
te a Nap.
Forgok utánad,
szomjazom sugarad.*

A LEGSZEBB ZENE

*Ezüstszínű
csont-üstben
felforr, bugyborog
az egyetlen gondolat:
ó, ha lenne,
ha várna
engem is
asszonyi szó,
a legszebb zene!*

